

Animal Farm

by George Orwell (1903-1950)

I

Mr. Jones, of the Manor Farm, had locked the hen-houses for the night, but was too drunk to remember to shut the pop holes. With the ring of light from his lantern dancing from side to side, he lurched across the yard, kicked off his boots at the back door, drew himself a last glass of beer from the barrel in the scullery, and made his way up to bed, where Mrs. Jones was already snoring.

นายโจนส์แห่งฟาร์มแมนเนอร์ ปิดเล้าไก่ทุกค้ำคืน แต่คืนนี้เขาเมาหนัก จึงลืมปิดประตูช่องลอดในเล้า แสงจากตะเกียงในมือ ชักย้ายไปทางซ้ายทีขวาที เมื่อเขาเดินเซไปมาข้ามลานบ้าน สัตว์รองเท้าบูตหลุดกระเด็นที่ประตูหลังบ้าน ดิมเบียร์ทิ้งท้ายอีกแก้วจากถังเบียร์ใกล้อ่างล้างชาม แล้วเกาะราวบันไดขึ้นไปนอนบนเตียงซึ่งนางโจนส์ผู้เป็นภรรยาอนกรนอนอยู่

As soon as the light in the bedroom went out there was a stirring and a fluttering all through the farm buildings. Word had gone round during the day that old Major, the prize Middle White boar, had had a strange dream on the previous night and wished to communicate it to the other animals. It had been agreed that they should all meet in the big barn as soon as Mr. Jones was safely out of the way. Old Major (so he was always called, though the name under which he had been exhibited was Willingdon Beauty) was so highly regarded on the farm that everyone was quite ready to lose an hour's sleep in order to hear what he had to say.

ทันทีที่แสงไฟห้องนอนของเขาดับลง ทว่าทั้งโรงนาที่บังเกิดเสียงเคลื่อนไหว สะบัดปีกหลุมุน เหตุเพราะที่ในระหว่างช่วงวันได้มีการบอกกล่าวกันว่า เฒ่าเมเจอร์ หมูป่าเจ้าของรางวัล มิดเดิล ไวต์ ผันแปลกประหลาดเมื่อคืนก่อน และต้องการบอกเล่าให้สัตว์อื่นๆ ได้รับรู้ ตกลงกันว่า สัตว์ทุกตัวจะมาประชุมกันในโรงนาใหญ่ ในทันทีที่แน่ใจว่านายโจนส์ได้พ้นออกจากทางไปเรียบร้อยแล้ว เฒ่าเมเจอร์ (เขามักถูกเรียกเช่นนี้ แม้ชื่อที่ถูกตั้งให้เมื่อออกงานคือ วิลลิงตัน บิวตี้) เป็นผู้ที่บรรดาสัตว์ในฟาร์มให้ความเคารพเชื่อฟัง พวกสัตว์จึงยินยอมพร้อมใจกันสละเวลานอนเพื่อที่จะฟังว่าเขาจะมีเรื่องอะไรจะบอกกล่าว

At one end of the big barn, on a sort of raised platform, Major was already ensconced on his bed of straw, under a lantern which hung from a beam. He was twelve years old and had lately grown rather stout, but he was still a majestic-looking pig, with a wise and benevolent appearance in spite of the fact that his tusks had never been cut. Before long the other animals began to arrive and make themselves comfortable after their different fashions.

ที่ด้านท้ายของโรงนาใหญ่บนดั่งที่ยกสูงขึ้น เฒ่าเมเจอร์ได้นอนรออยู่บนเตียงปูหญ้าของตน ภายใต้ตะเกียงที่ห้อยอยู่กับคานเพดาน เฒ่าเมเจอร์มีอายุสิบสองปี และในระยะหลังๆ นี้ก็อ้วนท้วนขึ้นมาก แต่ถึงกระนั้นก็ยังนับเป็นสุกรที่ดูสง่างาม มีลักษณะของผู้ฉลาดรอบรู้ และมีเมตตากรุณา ถึงแม้ว่าเขี้ยวทั้งสองข้างจะโดดเด่นไม่เคยถูกตัดออกเลยก็ตาม ไม่นานสัตว์อื่นๆ ก็ทยอยกันเข้ามาและทำตัวตามสบายไปในลักษณะต่างๆ ตามถนัด

First came the three dogs, Bluebell, Jessie, and Pincher, and then the pigs, who settled down in the straw immediately in front of the platform. The hens perched themselves on the window-sills, the pigeons fluttered up to the rafters, the sheep and cows lay down behind the pigs and began to chew the cud. The two cart-horses, Boxer and Clover, came in together, walking very slowly and setting down their vast hairy hoofs with great care lest there should be some small animal concealed in the straw. Clover was a stout motherly mare approaching middle life, who had never quite got her figure back after her fourth foal. Boxer was an enormous beast, nearly eighteen hands high, and as strong as any two ordinary horses put together. A white stripe down his nose gave him a somewhat stupid appearance, and in fact he was not of first-rate intelligence, but he was universally respected for his steadiness of character and tremendous powers of work.

กลุ่มแรกคือสุนัขสามตัว บลูเบลล์ เจสซี กับพินเชอร์ ตามด้วยพวกหมู ซึ่งจับจองพื้นที่ปูฟางข้าวตรงหน้ายกพื้น พวกแม่ไก่พากันเกาะอยู่บนขอบล่างของหน้าต่าง พวกนกพิราบบินขึ้นไปเกาะบนช่อ พวกแกะกับวัวนอนลงข้างหลังพวกหมูๆ และเริ่มเคี้ยวเอื้องเพลินๆ ส่วนบ็อกเซอร์กับโคลเวอร์ ม้าคู่ลากรถนั้น เข้ามาพร้อมกัน โดยเดินช้าๆ วางกีบเท้าที่เต็มไปด้วยขนอย่างระมัดระวัง เพราะเกรงว่าจะมีสัตว์ตัวเล็กๆ อยู่ที่ใต้ฟางหญ้า โคลเวอร์เป็นแม่ม้าอ้วนที่วัยล่วงเลยมาถึงครึ่งอายุขัย ซึ่งเสียรูปปลักษณ์ที่สวยงามไปหลังจากคลอดลูกท้องที่สี่ บ็อกเซอร์เป็นม้าสูงใหญ่ มีความแข็งแรงเป็นสองเท่าของม้าทั่วๆ ไป มีแถบสีขาวพาดผ่านจมูกทำให้หน้าตาเขาออกจะดูที่มๆ และในความเป็นจริง สติปัญญาของเขาก็ไม่ได้เลิศล้ำอะไรแต่ใครๆ ต่างก็ยกย่องบ็อกเซอร์ ในด้านความแน่วแน่มั่นคง และพละกำลังมหาศาลในเวลาทำงาน

After the horses came Muriel, the white goat, and Benjamin, the donkey. Benjamin was the oldest animal on the farm, and the worst tempered. He seldom talked, and when he did, it was usually to make some cynical remark—for instance, he would say that God had given him a tail to keep the flies off, but that he would sooner have had no tail and no flies. Alone among the animals on the farm he never laughed. If asked why, he would say that he saw nothing to laugh at. Nevertheless, without openly admitting it, he was devoted to Boxer; the two of them usually spent their Sundays together in the small paddock beyond the orchard, grazing side by side and never speaking.

ถัดจากม้าสองตัวก็เป็นแพะขาว มีวเรียล กับลาเต่าเบนจามิน เบนจามิน เป็นสัตว์ที่แก่ที่สุดในฟาร์มแห่งนี้ ทั้งยังมีอารมณ์ร้ายอีกด้วย เขาไม่ค่อยพูดกับใคร และพูดครั้งใดก็มีแต่ถ้อยคำที่น่าเบื่อ เช่น เขาพูดว่า พระเจ้ามอบหางให้เขาเพื่อเอาไว้ใช้ปิดไล่แมลงวัน แต่เขาก็ไม่เห็นจะอยากได้หางเลย เพราะไม่มีแมลงวันสักตัว เขาอยู่ตามลำพังในท่ามกลางพวกสัตว์ในฟาร์ม โดยไม่เคยหัวเราะสักครั้ง เมื่อถูกถามว่าทำไม เขาตอบว่าไม่เห็นมีอะไรน่ารื่นรมย์ แต่อย่างไรก็ตาม แม้เขาจะไม่เคยเปิดเผยออกมาตรงๆ แต่เขาก็พอใจที่จะคลุกคลีกับบ็อกเซอร์ ทั้งสองมักอยู่ด้วยกันในวันอาทิตย์ กินหญ้าในสนามใกล้สวนผลไม้โดยไม่มีการพูดคุย

The two horses had just lain down when a brood of ducklings, which had lost their mother, filed into the barn, cheeping feebly and wandering from side to side to find some place where they would not be trodden on. Clover made a sort of wall round them with her great foreleg, and the ducklings nestled down inside it and promptly fell asleep. At the last moment Mollie, the foolish, pretty white mare who drew Mr. Jones's trap, came mincing daintily in, chewing at a lump of sugar. She took a place near the front and began flirting her white mane, hoping to draw attention to the red ribbons it was plaited with. Last of all came the cat, who looked round, as usual, for the warmest place, and finally squeezed herself in between Boxer and Clover; there she purred contentedly throughout Major's speech without listening to a word of what he was saying.

ม้าทั้งสองเพิ่งจะนอนลง ลูกเป็ดกำพร้าแม่ฝูงหนึ่งก็เดินแถวเข้ามาในโรงนา ร้องก๊ากๆ เดินไปทางนั้นทางนี้ เพื่อหาที่ปลอดภัยซึ่งจะไม่ถูกใครเหยียบเอาได้ โคลเวอร์จึงกางขาหน้าเป็นกำแพงล้อมฝูงลูกเป็ดเอาไว้ ฝูงลูกเป็ดตามเข้าซุกกันอยู่ภายในแล้วหลับไปในทันที ผู้ที่เข้ามาในช่วงท้ายคือมอลลี นางม้าสาวสีขาวแสนสวยแต่ที่มซึ่งลากรถให้นายโจนส์ หล่อนเดินยรยาตรเคี้ยวก้อนน้ำตาลเข้ามา นั่งลงใกล้ด้านหน้า แล้วเริ่มสะบัดขนแผงคอสีขาว หวังจะอวดริบบิ้นสีแดงที่ถูกถักทับไว้ มาถึงท้ายสุดคือนางแมวเหมียว ซึ่งมองหาที่นอนที่อบอุ่นที่สุดสบายเช่นเคย เจ้าหล่อนเลือกนอนเบียดในซอกกระหว่างบ็อกเซอร์กับโคลเวอร์ ครางเหมียวๆ อย่างสบายใจ ตลอดเวลาที่เมเจอร์พูด โดยไม่ได้ฟังเลยสักคำว่าเขาพูดอะไร

All the animals were now present except Moses, the tame raven, who slept on a perch behind the back door. When Major saw that they had all made themselves comfortable and were waiting attentively, he cleared his throat and began:

สัตว์ทุกตัวมาอยู่กันพร้อมหน้า ยกเว้นโมเสส เจ้ากาเชื่องซึ่งหลับสนิทอยู่บนคอนนอกประตูหลังของโรงนา เมื่อเมเจอร์เห็นว่าทุกตัวกำลังสบายตั้งใจจจจ้อรอฟังก็กระแอมกระไอแล้วเริ่มพูด

“Comrades, you have heard already about the strange dream that I had last night. But I will come to the dream later. I have something else to say first. I do not think, comrades, that I shall be with you for many months longer, and before I die, I feel it my duty to pass on to you such wisdom as I have acquired. I have had a long life, I have had much time for thought as I lay alone in my stall, and I think I may say that I understand the nature of life on this earth as well as any animal now living. It is about this that I wish to speak to you.

“สหายทั้งหลาย พวกเขาคงรู้กันแล้วเรื่องความฝันประหลาดเมื่อคืนนี้ของฉัน แต่ฉันจะพูดเรื่องความฝันนั้นทีหลัง ฉันมีเรื่องอื่นต้องพูดก่อน สหาย... ฉันไม่คิดว่าจะอยู่กับพวกเธอไปได้อีกหลายเดือนนัก และก่อนที่ฉันจะตาย ฉันคิดว่าเป็นหน้าที่ที่จะต้องส่งต่อความรู้ที่สะสมมาให้แก่พวกเธอ ฉันอยู่มานาน มีเวลามากมายไตร่ตรองเรื่องต่างๆ เมื่อนอนลำพังอยู่ในคอก ฉันคิดว่าฉันพูดได้เต็มปากว่าฉันเข้าใจธรรมชาติของชีวิตทั้งหลายในโลกนี้ดี เท่า กับที่สัตว์ทุกๆ ตัวจะเข้าใจตัวเอง ก็เรื่องนี้แหละที่ฉันอยากจะพูดกับพวกเธอ

“Now, comrades, what is the nature of this life of ours? Let us face it: our lives are miserable, laborious, and short. We are born, we are given just so much food as will keep the breath in our bodies, and those of us who are capable of it are forced to work to the last atom of our strength; and the very instant that our usefulness has come to an end we are slaughtered with hideous cruelty. No animal in England knows the meaning of happiness or leisure after he is a year old. No animal in England is free. The life of an animal is misery and slavery: that is the plain truth.

“แล้ววิถีชีวิตของพวกเรานั้นเป็นเช่นไรกันเล่า สหายเอ๋ย ยอมรับเถอะว่าชีวิตของพวกเรานี้ช่างน่าเศร้า ถ้าหากยากเข็ญและแสนสั้น เราเกิดมา เราได้รับอาหารเพียงแค่ว่าพอที่จะทำให้ร่างกายรักษาลมหายใจไว้ได้เท่านั้น ใครมีแรงพอก็ต้อง

ถูกบังคับให้ทำงานหนักจนถึงพลังหยาดสุดท้าย และทันทีที่เราหมดประโยชน์ เราก็จะถูกฆ่าอย่างโหดเหี้ยมน่ากลัว ไม่มีสัตว์ใดในประเทศอังกฤษ ที่พออายุเกินหนึ่งปีไปแล้ว จะรู้จักความหมายของคำว่าความสุข หรือเวลาว่าง ไม่มีสัตว์ใดในอังกฤษมีอิสระ ชีวิตของสัตว์เป็นชีวิตที่น่าสังเวชและเป็นข้าทาส นั่นคือความจริงที่เห็นๆ กันอยู่

“But is this simply part of the order of nature? Is it because this land of ours is so poor that it cannot afford a decent life to those who dwell upon it? No, comrades, a thousand times no! The soil of England is fertile, its climate is good, it is capable of affording food in abundance to an enormously greater number of animals than now inhabit it. This single farm of ours would support a dozen horses, twenty cows, hundreds of sheep—and all of them living in a comfort and a dignity that are now almost beyond our imagining. Why then do we continue in this miserable condition? Because nearly the whole of the produce of our labour is stolen from us by human beings. There, comrades, is the answer to all our problems. It is summed up in a single word—Man. Man is the only real enemy we have. Remove Man from the scene, and the root cause of hunger and overwork is abolished forever.

“แต่ นี่เป็นส่วนของกฎตามธรรมชาติที่นั่นหรือ เป็นเพราะแผ่นดินของเรา ยากไร้จนผู้อาศัยไม่สามารถใช้ชีวิตสุขสบายได้เช่นนั้นหรือ ไม่ใช่เลย สหาย ฉันขอพูดว่าเป็นพันครั้งว่าไม่ใช่ เนื้อดินของประเทศอังกฤษอุดมสมบูรณ์ อากาศก็ดียิ่ง มีความสามารถในการที่จะให้อาหารอย่างเกินพอ แก่เหล่าสัตว์ในจำนวนมหาศาลกว่าที่มีอยู่ในเวลานี้ด้วยซ้ำ อย่างฟาร์มของเราแห่งเดียว ก็สามารถเลี้ยงม้าถึงหนึ่งโหล วัวยี่สิบตัว และอีกหลายร้อย โดยสัตว์ทุกตัวสามารถมีชีวิตอย่างสุขสบายและมีศักดิ์ศรี ซึ่งตอนนี้พวกเรากลับไม่อาจจินตนาการถึงมันได้เลย...

แล้วทำไมเรายังจะต้องยอมตกอยู่ในสภาพล้าเฉื่อยนี้เล่า เป็นเพราะว่าผลผลิตแทบทั้งหมดที่เราลงแรงไป ถูกพวกมนุษย์ขโมยไปจากเรานั่นเอง สหาย มีคำตอบที่จะตอบว่าปัญหาทั้งหมดของเราคืออะไร คำตอบนั้น สรุปลงได้ที่คำเดียว

“มนุษย์”

มนุษย์เป็นศัตรูที่แท้จริงเพียงอย่างเดียวของเรา ถ้ากำจัดมนุษย์ออกไปจากฉากชีวิตได้ สาเหตุแห่งความหิวโหยและงานหนักเกินกำลังก็จะถูกกำจัดทิ้งไปตลอดกาล

“Man is the only creature that consumes without producing. He does not give milk, he does not lay eggs, he is too weak to pull the plough, he cannot run fast enough to catch rabbits. Yet he is lord of all the animals. He sets them to work, he gives back to them the bare minimum that will prevent them from starving, and the rest he keeps for himself. Our labour tills the soil, our dung fertilises it, and yet there is not one of us that owns more than his bare skin. You cows that I see before me, how many thousands of gallons of milk have you given during this last year? And what has happened to that milk which should have been breeding up sturdy calves? Every drop of it has gone down the throats of our enemies. And you hens, how many eggs have you laid in this last year, and how many of those eggs ever hatched into chickens? The rest have all gone to market to bring in money for Jones and his men. And you, Clover, where are those four foals you bore, who should have been the support and pleasure of your old age? Each was sold at a year old—you will never see one of them again. In return for your four confinements and all your labour in the fields, what have you ever had except your bare rations and a stall?

“มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตชนิดเดียว ที่บริโภคโดยไม่ได้ผลิตสิ่งใดเองเลย ไม่ได้ให้นม ไม่ได้ออกไข่ ร่างกายอ่อนปวกเปียกเกินกว่าจะคราดไถไถไรนา เขาวิ่งไม่เร็วพอที่จะจับกระต่ายได้ แต่เขากลับเป็นเจ้านายของสัตว์ทั้งหลาย เขาจัดให้พวกสัตว์ทำงาน แล้วตอบแทนโดยให้อาหารแก่พอไม่ให้สัตว์อดตายเท่านั้น แล้วเก็บส่วนใหญ่ นอกนั้นเอาไว้เองทั้งหมด แรงงานของเราไปผลิตดิน มูลของเราเป็นปุ๋ยให้ดินอุดม แต่ไม่มีใครแม้สักตัวเดียวในหมู่พวกเราที่ได้มีสิทธิครอบครองเป็นเจ้าของสิ่งอื่นใดมากกว่าหนังบางๆ ของตัวเอง

น้องวัวที่นั่งอยู่ตรงหน้าข้าเอ๊ย ปีที่แล้วพวกเธอให้นมไปที่พันแกลลอนแล้วเกิดอะไรขึ้นกับน้ำนมที่นำจะเอาไว้เลี้ยงพวกลูกวัวให้เติบโต น้ำนมวัวทุกหยดกลับหายลงคอศัตรูของพวกเราซะใหม่! ส่วนแม่ไก่ทั้งหลาย ไข่ที่ฟองที่พวกเธอออกเมื่อปีที่แล้ว และมีสักกี่ฟองที่ถูกฟักเป็นลูกไก่ ส่วนใหญ่ถูกนำไปขายที่ตลาดเพื่อทำเงินให้กับโจนส์และลูกน้องซะใหม่ แล้วเธอละ โคลเวอร์ ลูกม้าทั้งสี่ที่เธอให้กำเนิด ที่ควรจะช่วยเหลือและหล่อเลี้ยงชีวิตยามชราของเธอให้รื่นรมย์หายไปในไหนหมด ทุกตัวล้วนถูกขายไปเมื่ออายุเพียงหนึ่งปีเท่านั้น แล้วเธอก็ไม่ได้เห็นพวกลูกๆ อีกเลย แล้วอะไรเล่าที่เธอได้รับตอบแทนสำหรับการที่ต้องพักฟื้นทั้ง 4 ครั้ง และการทำงานหนักในไรนาทุกๆ วัน เธอมีอะไรบ้างนอกจากอาหารแค่ก้นตายกับคอกนอนโทรมๆ

“And even the miserable lives we lead are not allowed to reach their natural span. For myself I do not grumble, for I am one of the lucky ones. I am twelve years old and have had over four hundred children. Such is the natural life of a pig. But no animal escapes the cruel knife in the end. You young porkers who are sitting in front of me, every one of you will scream your lives out at the block within a year. To that horror we all must come—cows, pigs, hens, sheep, everyone. Even the horses and the dogs have no better fate. You, Boxer, the very

day that those great muscles of yours lose their power, Jones will sell you to the knacker, who will cut your throat and boil you down for the foxhounds. As for the dogs, when they grow old and toothless, Jones ties a brick round their necks and drowns them in the nearest pond.

“และแม้แต่จะใช้ชีวิตอันน่าสมเพชนี้ให้ครบอายุขัยตามธรรมชาติ เราก็ไม่มีสิทธิ์จะทำได้ มันไม่ได้มันเพื่อตัวเองเพราะมันเป็นหมูที่โชคดี อายุสิบสองปี และมีลูกมากกว่าสี่ร้อยตัว นี่เป็นวิถีชีวิตธรรมชาติของพวกหมูๆ แต่ที่สุดแล้วก็ไม่มีสัตว์ตัวไหนหนีพ้นคมมีดที่โหดร้ายไปได้ นี่แน่ะ เจ้าหมูๆ ลูกหลานที่นั่งอยู่ข้างหน้าข้าเอ๊ย เจ้าทุกตัวจะร้องกรี๊ดจบชีวิตลงที่ห้องเชือดภายในปีนี้แหละ ความสยดสยองนั้น จะมาถึงเราทุกตัว ไม่ว่า วัว หมู ไก่ แกะ ... ทุกๆ ตัว และแม้แต่แม่กับน้องหมา ก็ไม่ได้มีชะตากรรมที่ดีกว่า สำหรับเรอนะ บ็อกเซอร์ วันใดที่กล้ำมเนื้อทรงพลังของเธออ่อนแรง นายโจนส์ก็จะขายเธอให้พ่อค้าที่รับซื้อหมาหมดสภาพ ที่จะเชือดเธอ สับเธอเป็นชิ้นๆ แล้วต้มเคี่ยวให้พวกสุนัขล่าจิ้งจอกกิน ส่วนพวกน้องหมา เมื่อพวกมันแก่ชรา ฟันหลุดร่วง นายโจนส์ก็จะเอาก้อนอิฐมาผูกที่คอแล้วถ่วงน้ำพวกมันในสระใกล้บ้าน

“Is it not crystal clear, then, comrades, that all the evils of this life of ours spring from the tyranny of human beings? Only get rid of Man, and the produce of our labour would be our own. Almost overnight we could become rich and free. What then must we do? Why, work night and day, body and soul, for the overthrow of the human race! That is my message to you, comrades: Rebellion! I do not know when that Rebellion will come, it might be in a week or in a hundred years, but I know, as surely as I see this straw beneath my feet, that sooner or later justice will be done. Fix your eyes on that, comrades, throughout the short remainder of your lives! And above all, pass on this message of mine to those who come after you, so that future generations shall carry on the struggle until it is victorious.

“สหายทั้งหลาย อย่างนี้แล้ว ยังไม่ชัดเจนอีกหรือ ว่าความเลวร้ายในชีวิตของพวกเรา เกิดขึ้นจากการกดขี่ข่มเหงของพวกมนุษย์แท้ๆ จะต้องกำจัดมนุษย์ให้สิ้นไปเท่านั้น แล้วผลผลิตจากแรงงานของเราก็จะเป็นของเราเอง ในช่วงข้ามคืน เราจะกลับมั่งคั่งและเป็นอิสระในทันที

แล้วเราต้องทำอะไรกันเล่า มาเถอะ มาทำงานกันทั้งวันทั้งคืน ทุ่มแรงกายแรงใจ มุ่งหน้าล้มล้างเผ่าพันธุ์มนุษย์ให้สิ้น สหายเอ๊ย ก่อกบฏยังไงล่ะ นี่คือนี่ที่ฉันจะบอกแก่พวกเธอ ฉันไม่รู้หรอกว่าการปฏิวัตินั้นจะมาถึงเมื่อไร อาจจะภายในหนึ่งสัปดาห์ หรือหนึ่งร้อยปีก็ได้ แต่ฉันก็มองเห็นมันอย่างชัดเจนเหมือนดังที่มองเห็นฟางที่ได้ฝ่าเท้านี้ ว่าไม่เร็วก็ช้า ความยุติธรรมจะบังเกิด สหายเอ๊ย จงจับตาจ้องมองดูให้ดี ตลอดชีวิตสั้นๆ ที่เหลืออยู่ของพวกเธอ และเหนืออื่นใด จงถ่ายทอดคำพูดนี้ของฉันทูลูกหลาน เพื่อที่ชนรุ่นหลังจะต่อสู้ต่อไปจนกว่าจะได้ชัยชนะ

“And remember, comrades, your resolution must never falter. No argument must lead you astray. Never listen when they tell you that Man and the animals have a common interest, that the prosperity of the one is the prosperity of the others. It is all lies. Man serves the interests of no creature except himself. And among us animals let there be perfect unity, perfect comradeship in the struggle. All men are enemies. All animals are comrades.”

“และจงจำไว้นะ สหาย อย่าปล่อยให้ความมุ่งมั่นของพวกเธอคลอนแคลนไปเป็นอันขาด อย่าให้ถ้อยคำถกเถียงใดมาทำให้เธอไขว้เขว อย่าเชื่อถ้ามีใครมาบอกว่ามนุษย์และสัตว์สามารถมีผลประโยชน์ร่วมกัน ซึ่งความรุ่งเรืองของฝ่ายหนึ่งหมายถึงความเป็นอยู่ที่ดีของอีกฝ่ายหนึ่ง มันเป็นเรื่องโกหกทั้งนั้น มนุษย์ไม่เคยทำเพื่อสัตว์โลกชนิดใดนอกจากเพื่อตัวเอง และในระหว่างพวกเรา ขอให้เหล่าสัตว์จึงมีความเป็นหนึ่งเดียวกันอย่างสมบูรณ์ เคียงบ่าเคียงไหล่อย่างสุดใจในการร่วมกันต่อสู้ มนุษย์ทุกคนคือศัตรู สัตว์ทุกตัวคือสหายแท้ของเรา”

At this moment there was a tremendous uproar. While Major was speaking four large rats had crept out of their holes and were sitting on their hindquarters, listening to him. The dogs had suddenly caught sight of them, and it was only by a swift dash for their holes that the rats saved their lives. Major raised his trotter for silence.

ขณะนั้นปล้นเกิดความเอะอะ โกลาหลขึ้น เพราะเมื่อเมเจอร์กำลังพูดอยู่นั้น หนูตัวโตสี่ตัวได้คลานออกมาจากรูแล้วนั่งฟังอยู่ด้วยขาหลัง เจ้าหมาหันไปเห็นเข้าพวกหนูต้องพุ่งตัวลงรูจึงรอดชีวิตได้ เมเจอร์ยกเท้าขึ้นห้ามเสียงอึงจึงกลับเงียบ

“Comrades,” he said, “here is a point that must be settled. The wild creatures, such as rats and rabbits—are they our friends or our enemies? Let us put it to the vote. I propose this question to the meeting: Are rats comrades?”

“สหายทั้งหลาย” เขาเอ๊ย “นี่ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่งที่จะต้องตัดสินใจกัน พวกสัตว์ปีกยกที่ไม่ใช่สัตว์เลี้ยง เช่น หนูกับกระต่าย พวกมันเป็นเพื่อนหรือว่าเป็นศัตรูของเรากันแน่ เรามาลงมติกันเถอะ ฉันขอเสนอคำถามนี้ต่อที่ประชุม หนูเป็นสหายหรือไม่

The vote was taken at once, and it was agreed by an overwhelming majority that rats were comrades. There were only four dissentients, the three dogs and the cat, who was afterwards discovered to have voted on both sides. Major continued:

มีการออกเสียงกันในทันที และเป็นทีที่เห็นพ้องกันด้วยคะแนนเสียงส่วนใหญ่ ที่ท่วมท้นว่าพวกหนูนับเป็นสหาย มีผู้ไม่เห็นด้วยเพียงสี่เสียง คือหมาสามตัว กับเจ้าแมวเหมียว ผู้ซึ่งถูกจับได้ในภายหลังว่าได้แอบออกเสียงให้ทั้งสองฝ่าย

เมเจอร์กล่าวต่อไปว่า

“I have little more to say. I merely repeat, remember always your duty of enmity towards Man and all his ways. Whatever goes upon two legs is an enemy. Whatever goes upon four legs, or has wings, is a friend. And remember also that in fighting against Man, we must not come to resemble him. Even when you have conquered him, do not adopt his vices. No animal must ever live in a house, or sleep in a bed, or wear clothes, or drink alcohol, or smoke tobacco, or touch money, or engage in trade. All the habits of Man are evil. And, above all, no animal must ever tyrannize over his own kind. Weak or strong, clever or simple, we are all brothers. No animal must ever kill any other animal. All animals are equal.

“ฉันขอพูดอีกสักหน่อย ขออ้อเพียงว่า จงจำไว้เสมอ ถึงหน้าที่ของพวกเธอ ที่จะเป็นปฏิปักษ์ต่อมนุษย์และวิถีทุกประการของพวกเขา ไม่ว่าอะไรก็ตาม หากเดินด้วยสองขา ถือว่าเป็นศัตรู อะไรก็ตามที่เดินด้วยสี่เท้า หรือมีปีก ล้วนแต่เป็นสหาย และจำไว้ด้วยว่าในการต่อสู้กับมนุษย์ เราต้องไม่แปรเปลี่ยนไปเป็นอย่างมนุษย์ แม้กระทั่งหากเมื่อพวกเธอเอาชนะมนุษย์ได้แล้วก็จงอย่ารับเอาวิถีของพวกเขามาใส่ตัว สัตว์ทุกตัวจะต้องไม่พักอาศัยอยู่ในบ้าน หรือนอนบนเตียง หรือใส่เสื้อผ้า หรือดื่มเหล้า หรือสูบบุหรี่ หรือแตะต้องเงินทอง หรือยุ่งเกี่ยวกับการค้าขาย นิสัยทุกอย่างเหล่านี้ของมนุษย์ล้วนแต่ชั่วร้าย และเหนือสิ่งอื่นใด สัตว์ทุกตัวจะต้องไม่กดขี่ข่มเหงพวกเดียวกัน ไม่ว่าใครจะอ่อนแอหรือแข็งแรง ฉลาดเฉลียวหรือไม่ฉลาดก็ตาม เราล้วนเป็นพี่น้องกัน สัตว์ทุกตัวจะต้องไม่ฆ่าสัตว์อื่นเด็ดขาด สัตว์ทั้งหมดทุกตัวต้องมีความเสมอภาคกัน

“And now, comrades, I will tell you about my dream of last night. I cannot describe that dream to you. It was a dream of the earth as it will be when Man has vanished. But it reminded me of something that I had long forgotten. Many years ago, when I was a little pig, my mother and the other sows used to sing an old song of which they knew only the tune and the first three words. I had known that tune in my infancy, but it had long since passed out of my mind. Last night, however, it came back to me in my dream. And what is more, the words of the song also came back—words, I am certain, which were sung by the animals of long ago and have been lost to memory for generations. I will sing you that song now, comrades. I am old and my voice is hoarse, but when I have taught you the tune, you can sing it better for yourselves. It is called Beasts of England.”

“เอาละ เพื่อนๆ ฉันจะเล่าให้พวกเธอฟังถึงความฝันเมื่อคืนนี้ มันเป็นความฝันถึงโลกซึ่งไร้มนุษย์ ฉันไม่อาจบรรยายความฝันนั้นได้ แต่มันได้เตือนให้ฉันนึกได้ถึงบางสิ่งทีลึกลับเลื่อนไพลานไปแล้ว เมื่อหลายปีก่อน เมื่อฉันยังเป็นลูกหมูน้อย แม่ของฉันกับแม่หมูตัวอื่นๆ เคยร้องเพลงเก่าแก่เพลงหนึ่งซึ่งพวกท่านจำได้แค่ทำนองกับคำสามคำแรกเท่านั้นเอง เมื่อยังเป็นทารกฉันจำทำนองเพลงนั้นได้ดี แต่มันได้หายไปจากความทรงจำของฉันนานแล้ว แต่ว่าเมื่อคืนนี้เอง ทำนองเพลงนั้นได้คืนกลับมาในความฝัน และที่ยิ่งกว่านั้น เนื้อเพลงก็ตามมาด้วย... เนื้อเพลงซึ่งฉันแน่ใจว่าพวกสัตว์ในอดีตเคยร้อง และได้สูญหายไปจากความทรงจำหลายช่วงอายุ สหายเอ๋ย ฉันจะร้องให้พวกเธอฟัง ฉันแก่แล้ว สุ่มเสียงอาจแหบแห้ง แต่เมื่อฉันสอนท่านองให้ พวกเธอก็จะร้องได้ดีด้วยตนเอง เพลงนี้ชื่อว่า เพลงสัตว์แห่งประเทศอังกฤษ”

Old Major cleared his throat and began to sing. As he had said, his voice was hoarse, but he sang well enough, and it was a stirring tune, something between Clementine and La Cucaracha. The words ran:

แต่เมเจอร์กระแอมกระไอแล้วเริ่มร้องเพลง เสียงของเขาแหบแห้งอย่างที่เขาบอก แต่เขาก็ร้องได้ดีทีเดียว และเพลงก็มีท่วงทำนองที่ระทึกใจ มันกึ่งๆ อยู่ระหว่างเพลงคลิเมนไทน์ กับเพลง ลาคูคาราชา เนื้อเพลงมีดังนี้

Beasts of England, beasts of Ireland,

Beasts of every land and clime,

Hearken to my joyful tidings

Of the golden future time.

เพลงสัตว์แห่งอังกฤษ เพลงสัตว์แห่งไอร์แลนด์ เพลงสัตว์ในทุที่ทุกถิ่นแดน จงฟังข่าวที่น่ายินดีสุดแสน แห่งอนาคตกาลที่รุ่งเรือง

Soon or late the day is coming,

Tyrant Man shall be overthrown,

And the fruitful fields of England

Shall be trod by beasts alone.

ไม่นานไม่ช้าวันของเราจะมาถึง เมลือง มนุษย์ทรามจะถูกล้มลงเนื่อง และดินแดนอุดมแห่งอังกฤษ จะมีเพียงเหล่าสัตว์ครอบครอง

Rings shall vanish from our noses,
And the harness from our back,
Bit and spur shall rust forever,
Cruel whips no more shall crack.

จมูกเราจะไม่มีห่วงคล้อง หลังจะไร้เครื่องเทียมจำจ้อง
ดอกส่ว้นและเคียวเหล็กจะขึ้นสนิมไร้ค่า แล้โหดร้ายจะไม่หวดฟาดลงมา

Riches more than mind can picture,
Wheat and barley, oats and hay,
Clover, beans, and mangel-wurzels
Shall be ours upon that day.

ร่ำรวยยิ่งกว่าจะนึกภาพได้ ข้าวสาลีบาร์เลย์ข้าวโอ๊ตและหญ้าเฮย์
พืชถั่วเม็ดถั่วและผักหวาน ในวันนั้นก็จะเป็นของเรา

Bright will shine the fields of England,
Purer shall its waters be,
Sweeter yet shall blow its breezes
On the day that sets us free.

ท้องทุ่งแห่งอังกฤษจะเจิดเจิดลา น้ำใสสะอาดทุกคราว
สายลมหอมหวานชื่นใจ ในวันที่เรามีอิสระเสรี

For that day we all must labour,
Though we die before it break;
Cows and horses, geese and turkeys,
All must toil for freedom's sake.

เราจะอดสาเหเพื่อวันที่มุ่งหวังนี้ แม้ว่าชีวิจะสิ้นไปก่อน
ไม่ว่าวัวม้าห่านไก่อวที่ยังไม่ถึงม้วยมรณ จักต้องลงแรงเพื่ออิสรภาพของพวกเรา

Beasts of England, beasts of Ireland,
Beasts of every land and clime,
Hearken well and spread my tidings
Of the golden future time.

ปวงสัตว์แห่งอังกฤษ ปวงสัตว์แห่งไอร์แลนด์ ปวงสัตว์ในทุกที่ทุกถิ่นแดน
จงฟังข่าวที่นำยินดีสุดแสน แห่งอนาคตกาลที่รุ่งเรือง

The singing of this song threw the animals into the wildest excitement.

Almost before Major had reached the end, they had begun singing it for themselves. Even the stupidest of them had already picked up the tune and a few of the words, and as for the clever ones, such as the pigs and dogs, they had the entire song by heart within a few minutes. And then, after a few preliminary tries, the whole farm burst out into Beasts of England in tremendous unison. The cows lowed it, the dogs whined it, the sheep bleated it, the horses whinnied it, the ducks quacked it. They were so delighted with the song that they sang it right through five times in succession, and might have continued singing it all night if they had not been interrupted.

การร้องเพลงนี้เร้าใจจนพวกสัตว์ตื่นตัวสุดขีด เต่าเมเจอร์ยังร้องไม่ทันจบเพลง พวกมันก็เริ่มร้องเองได้ แม้แต่เจ้าตัวที่เบาปัญญาสุดก็สามารถจับทำนองและจำเนื้อเพลงได้บ้าง ส่วนพวกที่ฉลาด เช่นหมูกับสุนัขนั้น เพียงไม่กี่นาทีก็ร้องและจำได้ด้วยหัวใจตลอดทั้งเพลง หลังจากทดลองร้องดูสองสามครั้ง สัตว์ทั้งฟาร์มก็เปล่งเสียงร้องเพลง ของสัตว์แห่งอังกฤษ ได้อย่างพร้อมเพรียง วัวร้องด้วยเสียงต่ำๆ สุนัขครางหอนๆ แกะร้องแบบละๆ ม้าร้องเสียงสูงแบบม้าๆ ขณะที่เป็ดก็ร้องแบบเป็ดๆ พวกเขาสนุกสนานกับเพลงถึงขนาดร้องติดต่อกันห้าเที่ยว และอาจจะร้องกันต่อตลอดทั้งคืนก็เป็นได้หากไม่ถูกขัดจังหวะเสียก่อน

Unfortunately, the uproar awoke Mr. Jones, who sprang out of bed, making sure that there was a fox in the yard. He seized the gun which always stood in a corner of his bedroom, and let fly a charge of number 6 shot into the darkness. The pellets buried themselves in the wall of the barn and the meeting broke up hurriedly. Everyone fled to his own sleeping-place. The birds jumped on to their perches, the animals settled down in the straw, and the whole farm was asleep in a moment.

เหตุเป็นเพราะว่าเสียงดังอิงอลได้ปลุกให้นายโจนส์ตื่น คิดตัวขึ้นจากเตียงด้วยความมั่นใจว่ามีสุนัขจิ้งจอกเข้ามาในลานบ้าน เขาฉวยปืนจากที่ซึ่งวางไว้เสมอตรงมุมห้องนอน และลั่นกระสุนออกไปในความมืดทึบ กระสุนถูกปรายเข้าฝังตัวอยู่ที่ผนังโรงนา ทำให้การประชุมต้องสลายตัวอย่างรวดเร็ว สัตว์แต่ละตัวตะกายไปยังที่นอนของตน พวกนกกระโดดขึ้นเกาะคอน พวกสัตว์ต่างนอนลงบนพื้นหญ้าแล้วทั่วทั้งฟาร์มก็หลับไปอย่างรวดเร็ว.....

จบบทที่ 1